

Priscilla

Direcció i guió: Sofia Coppola **País:** EUA **Durada:** 110 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama biogràfic **Interpretació:** Cailee Spaeny, Jacob Elordi, Dagmara Dominczyk **Música:** Phoenix **Fotografia:** Philippe Le Sourd **Distribuïdora:** BTeam Pictures
Estrena a Espanya: 14/02/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Quan l'adolescent Priscilla Beaulieu coneix Elvis Presley en una festa, ell ja és una meteòrica superestrella del *rock and roll* però es converteix en algú totalment inesperat en moments privats: un apassionant enamorament sobtat, un aliat en la solitud, un vulnerable millor amic. Pel·lícula basada en les memòries *Elvis and Me*, escrites per Priscilla Beaulieu Presley, publicades el 1985 i que relaten el llarg festeig i turbulent matrimoni de l'Elvis i la Priscilla, des d'una base militar alemanya fins a la seva finca de somni a Graceland. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Referir-se a l'exquisida sensibilitat de Sofia Coppola sembla a aquestes altures gairebé una redundància. Qui sinó ella podia trobar el to per narrar l'autoconstrucció d'aquell gran personatge que és Priscilla Presley? El desafiament d'acostar-se a una història que tothom en alguna manera coneix (o creu conèixer) i respectar la mirada, el punt de vista, de la seva protagonista no és per a qualsevol. Si tenim en compte que, per acció o omissió, a la pantalla o fora de camp, la figura de l'Elvis és ineludible, la magnitud de l'empresa i el desafiament s'ageganten.

La directora de *Las vírgenes suicidas*, *Lost in Translation* i *María Antonieta: La reina adolescente* construeix un *biopic* que, sense constituir una subjectiva de la seva protagonista, adopta el seu punt de vista. La voluntat és menys juganera que a *María Antonieta*, però sens dubte la seva proposta és més desafiament. És que el que decideix explicar la realitzadora és el pas a l'adulthood, el creixement de la Priscilla, des del moment que a Alemanya, amb 15 anys, coneix l'Elvis, fins al casament i la separació. I això comporta la necessitat de focalitzar en una part de la història habitualment eludida pels qui no poden escapar de l'influx estel·lar de la gran i indiscutida estrella planetària.

Ficar-se amb una figura d'alçada mitològica no és fàcil. Com passa en un altre camp amb Maradona, a Ell tot se li perdona i els ulls es dirigeixen piadosament cap a un altre costat davant de les (perdó per l'eufemisme) "relliscades". Des de la trobada en la missió militar a Alemanya on la família d'ella i el mateix Elvis estan destinats, hi ha alguna cosa incòmoda i no del tot dita (excepte pel pare de la Priscilla) en relació amb la diferència d'edat. Com que la mirada és la de la Priscilla, l'entusiasme, l'enamorament a primera vista fa que aquest element quedi una mica en penombra davant del que és una recerca de llibertat, d'emancipació de la casa paterna, de lluita per l'amor. Tot i això, el to ombrívol que caracteritza la fotografia de la pel·lícula avança aquesta incomoditat, aquesta impertinència que amb el pas del temps s'anirà aprofundint, i es farà més evident.

Sense estridències, a mesura que avança la trama la manipulació muta en subestimació, i el maltractament psicològic s'instal·la per donar lloc, fins i tot, a algun episodi de violència física. L'Elvis (Jacob Elordi) ocupa gairebé tant lloc a la pantalla com la Priscilla (Cailee Spaeny), però el punt de vista és el d'aquesta última. El guió de Sofia Coppola es basa en el llibre de la Priscilla *Elvis and Me*, però posa menys l'accent en l'anecdòtic, fuig de la morbositat de focalitzar en els assumptes que més converses han generat per seguir el procés intern que porta Priscilla Beaulieu a transformar-se en Priscilla Presley (construcció definitiva que l'acompanyarà fins i tot després del divorci). A la directora no li interessa aquest costat una mica estúpid que mesura els *biopics* per com els actors i actrius "treuen" els personatges. El seu fort no té res a veure amb la vàcua imitació o la recerca de la mimesi.

Aquesta decisió de no presentar l'Elvis com el contendent o enemic, afecta encara més la seva figura. No hi ha acarnissament en la mirada, però ni la natural empatia de Sofia Coppola amb tot l'humà pot amb aquesta successió de situacions horribles que habitualment se li perdonen a l'ídol. A diferència de *Elvis*, de Baz Luhrmann, aquí la figura del Coronel només és una veu (que ni sentim) al telèfon. No veiem l'Elvis gairebé cantar (miren junts una part molt petita de la seva actuació televisiva o toca el piano a casa seva) i els seus inigualables moviments només són esbossats, el veiem practicant o d'esquena uns instants en un xou. [...]

Fernando E. Juan Lima – otrosocines.com